

کتابِ حَگي نبي

پيشگفتار

حَگي نبي د سالِ دوّم حُکمراني داريوش پادشاه پيغامِ خُداوند ره اعلان مونه و مُوگيه که خُشکسالي و بے برکتی بخاطري آسته که خانه خُدا ناتکمیل باقی منده. او د وسيله کلامِ خُداوند مردُم ره تشويق مونه که آباد کدون خانه خُدا ره تکمیل کنه و مُوگيه که خُداوند قد ازوا آسته و اونا از هيچ چیز ترس نخوره. خُداوند وعده خُو ره يادآور شُده دزوا مُوگيه که روح شی د مینکل ازوا باقی مومنه و او ملّت ها ره تکان میديه تا خزانه های خُو ره د اونجی بیره. امچنان دزوا مُوگيه که اونا ره برکت میديه. د آخر خُداوند مُوگيه که مملکت ها ره سرنگون مونه و خدمتگار خُو زروبايل ره رقم انگشتر مُهردار جور موکنه.

طبقه-بندی موضوعها

حُکم بلده تکمیل کدونِ خانه خُدا (۱:۱)

شكوه-و-جلالِ خانِه خداوند (۱:۲)

وعدِه بركت (۱۰:۲)

وعدِه خُدا دَ زروبايل (۲۰:۲)

حُكْم بَلَدِه تَكْمِيل كَدُونِ خانِه خُدا

۱) دَ سالِ دوّمِ حُكمرانی داریوش پادشاه، دَ روزِ اوّلِ ماهِ ششمِ کلامِ خُداوند دَ وسیلِه حَگّی نَبی دَ زِروباېل باچِه شِئَلتِئیلِ والی یهُودا و دَ یهُوشَع باچِه یهُوصادق پیشوای بزرگ رَسندِه شُد که اینی رقم بُود:

۲) خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه: ”ای قوم مُوگیه، وخت شی هنوز نَمده که خانِه خُداوند دُباره آباد شُنه.“

۳) اوخته کلامِ خُداوند دَ وسیلِه حَگّی نَبی اَمده کُفت: ۴) ”آیا بَلده شُمو وخت شی آسته که شُمو دَ خانِه‌های مُزین-شُدِه زندگی کَنید و ای خانِه خراب باقی بُمَنه؟“

۵) پس آلی خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه: ”دَ بارِه راه-و-رفتار خُو دَ دِل خُو فِکر کَنید. ۶) شُمو غَدَر کِشت کَدید، ولِه حاصلِ کَم گِرَفتید؛ شُمو مُوخورید، ولِه سیر نَموشید؛ شُمو وُچی مُونید، ولِه طَبع-خوش نَموشید؛ شُمو کالا مُوپوشید، ولِه گرم نَموشید و شُمو که مُزد میگیرید، مُزد خُو ره دَ خَلطِه سُلّاخ پورته مُوکَنید.“

۷) خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه: ”دَ بارِه راه-و-رفتار خُو دَ دِل خُو

فکر کنید. ^۸ د کوهستو بورید و چپو اُورده خانه ره آباد کنید تا از دیدون شی خوش شُمن و جلال مه د اُونجی ظاهر شُنه. "ای ره خُداوند مُوگیه. ^۹ "شُمو چیم د راه کلو بُودید، ولے اینه، کم حاصل کدید و غیتیکه خانه اُورید ما او ره ام د باد ددم. چرا؟ بخاطری که خانه ازمه خراب باقی منده و شُمو هر کدم شُمو د عَجَله خانه خُو مورید. "ای ره خُداوند لشکرها مُوگیه. ^{۱۰} "امزی خاطر آسمونا د بِلَه شُمو شبنم خُو ره بند کده و زمی حاصل خُو ره. ^{۱۱} ما د بِلَه زمی و کوهستو خُشکسالی ره کوی کدیم؛ د بِلَه غَلّه-و-دانه، شیره انگور، روغون زیتون، چیزای که از زمی مُورویه و د بِلَه انسانا و حیوانا، اَره، د بِلَه تمام حاصل زحمت دستای شُمو."

^{۱۲} اوخته زروباپل باچه شَلتیییل، یهوشع باچه یهوصادق پیشوای بزرگ و پگِ باقی منده‌های قوم از آواز خُداوند، خُداي خُو و از توره‌های حگی نبی که خُداوند، خُداي ازوا او ره ریی کدد اطاعت کد و ترس-و-احترام خُداوند د دلِ مردم جای گرفت.

^{۱۳} د امزو غیت حگی پیغمبر خُداوند، اینی پیغام خُداوند ره بلده قوم رسنده گفت: "خُداوند مُوگیه، 'ما قد شُمو آسْتُم.' " ^{۱۴} و خُداوند روح زروباپل باچه شَلتیییل والی یهودا، روح یهوشع باچه یهوصادق پیشوای بزرگ و روح پگِ باقی منده‌های قوم ره د حرکت اُورد و اونا آمده د بِلَه خانه خُداوند لشکرها، خُداي خُو کار ره دُوباره شروع کد. ^{۱۵} ای واقعه د

سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش پادشاه، دَ روزِ بیست و چارمِ ماهِ ششمِ رُخِ دَد.

شِکوه-و-جلالِ خانِه خُداوند

۲ ① دَ روزِ بیست و یکمِ ماهِ هفتم، کلامِ خُداوند دَ وسیلِه حَگی
نَبی آمده گُفت: ② ”قد زِروبايلِ باچه شِئلتیئیل والی یهُودا، یهوشعَ باچه
یهوصادق پیشوای بزرگ و باقی مَندِه قومِ گپ زده بُگی، ③ دَ مینکل
شُمو کی باقی مَندِه که ای خانِه ره دَ جلالِ سابقِ شی دیده بَشه؟ آلی دَز
شُمو چی رقم معلوم موشه؟ آیا ای دَ نظر شُمو ناچیز معلوم نموشه؟ ④
مگم آلی خُداوند مُوگیه، ’قوی-دلِ بَش، ای زِروبايلِ! خُداوند مُوگیه،
'قوی-دلِ بَش، ای یهوشعَ باچه یهوصادق پیشوای بزرگ! قوی-دلِ بَشید،
ای تمامِ مردُمِ سرزمی! کار کنید، چُون ما قد شُمو آسُم. ای ره خُداوند
لشکرها مُوگیه. ⑤ ’مُطابقِ وعده که دَ غیتِ بُر شُدون شُمو از مِصر قد
شُمو کُدم، روحِ مه دَ مینکل شُمو باقی مُومنه. پس ترس نَخورید.’

⑥ چُون خُداوندِ لشکرها اینی رقمِ مُوگیه، ’یگِ دَفعه دیگه بعد از
وختِ کَم، ما آسمونا و زمی و دریا و خُشکی ره تکان میدیم. ⑦ ما تمامِ
مِلّت‌ها ره تکان میدیم تا خزانِه‌های تمامِ مِلّت‌ها دَ اینجی بیه و ما ای خانِه
ره قد شِکوه-و-جلالِ پُر مُوم. ای ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ⑧ ’نقره
از مه آسته و طِلا دَز مه تعلقِ دَره. ای ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ⑨

‘شکوه-و-جلالِ امزی خانه از سابقِ شی کده بزرگتر موشه و د امزی جای
ما صلح-و-آرامش ره برقرار مونم. ‘ ای ره خداوند لشکرها موهیه. ”

وعده برکت

⑩ د سالِ دوّم حکمرانی داریوش، د روزِ بیست و چارم ماهِ نهم کلامِ
خداوند د حگّی نبی نازل شد که بوهیه: ⑪ ” خداوند لشکرها اینی رقم
موهیه، ‘ از پیشوایو سوال کده پُرسان کو که شریعت دزی باره چی حکم
مونه: ⑫ ” اگه یگ نفر گوشتِ مقدّس ره د دامونِ کالای خو بُره و دامون
شی د نان یا قتیغ یا شراب یا روغو یا هر رقم خوراکِ دیگه دکه بخوره،
آیا او مقدّس موشه؟ ” پیشوایو د جواب شی گفت: ” نه. ”

⑬ اوخته حگّی پُرسان کده گفت: ” اگه یگ نفر بخاطرِ دست زدو د
مُرده نجس شنه و د یکی امزی خوراکها دست بزنه، آیا او نجس
موشه؟ ” پیشوایو د جواب شی گفت: ” آره، نجس موشه. ”

⑭ پس حگّی گفت: ” خداوند موهیه، ‘ امی قوم و امی ملت د پیش
ازمه امو رقم آسته و تمام کارای دستای ازوا ام امو رقم؛ و هر چیزی که
اونا د اونیجی تقدیم مونه نجس آسته. ⑮ ” آلی فکر خو ره بگیریید که ازی
روز او سو چی کارا موشه! شمو میدنید زمانی که هنوز یگ سنگ د بله

دیگه سنگ دَ خانه خُداوند ایشته نَشُدَد، ^(۱۶) دَ امزُو روزا وختی یگ نفر دَ بِلَه یگ کوډِ غَلَه دَ طَماعِ بَیست بوجی میمَد، دَ اُونجی فقط دَه بوجی بُود و غَیتیکه یگ نفر دَ پیشِ چرخشتِ انگُور میمَد که پنجاه سَطَل از شی بُر کُنه، دَ اُونجی فقط بَیست سَطَل بُود. ^(۱۷) ما تمامِ حاصِلاتِ زَحمتِ دِستای شُمو ره قد بادِ مُضِر، آفت و زاله زَدُم؛ ولے شُمو پس سُون ازمه نَمَدید.

ای ره خُداوند مُوگیه.

^(۱۸) آلی فکر خُو ره بَگیرید که ازی روز او سُو چی کارا مُوشه! روزِ بَیست و چارُم ماهِ نُهَم ره، یعنی روزی ره که تادوِ خانه خُداوند تکمیل شُد دَ فکر خُو بَگیرید. ^(۱۹) آیا تُخم بلده کِشت کدو دَ دِی خانه باقی مَنده و تاکِ انگُور، دِرخت انجیر، دِرخت اَنار و دِرخت زَبْتون میوه میدیه؟ نه، لیکن ازی روز او سُو ما شُمو ره بَرکت میدیم.

وعده خُدا دَ زِروباپل

^(۲۰) کلامِ خُداوند دَ روزِ بَیست و چارُم ماه، دَفِعه دوُم دَ حَگی نازل شُدَه کُفت: ^(۲۱) ”قد زِروباپل والی یهُودا گپ زده بُگی که ما آسمونا و زمی ره تکان میدیم. ^(۲۲) ما تَخْتِ مَمَلکتِها ره سرنگون مُونم و قُوتِ مَمَلکتِهای مَلتِها ره تَباه مُوکنم و گاډی‌های جنگی و سوارای ازوا ره دَ زمی میزنم و

٢٣) اَسْپَها و سوارای ازوا دَ و سِیلَه شمشیرِ یگدِیگِه خُو نَقشِ زَمی مُوشَه.
خُداوندِ لَشکرها مُوگیَه، 'دَ امزُو روز، آی خِدْمَتگار مَه زِروباپِل باچَه
شَعَلتِیئیل، ما تُو رَه مُقَرَر مُونُم'

و خُداوندِ مُوگیَه، 'ما تُو رَه رَقْمِ اَنگُشْتَرِ مُهَردار جُور مُونُم، چُون ما تُو
رَه اِنْتِخاب کدیم.'

ای رَه خُداوندِ لَشکرها مُوگیَه."